

Таблиця 1 – Показники основних засобів КЗОЗ «ХМДП № 1»

Найменування показника	Роки			Відхилення (+; -)	
	2014	2015	2016	2015/2014	2016/2015
Первісна (переоцінена) вартість ОЗ, тис.грн.	5550,8	5491,6	5591,1	-59,2	99,5
Знос основних засобів, тис.грн.	2811,0	2945,6	3084,1	134,6	138,5
Балансова (залишкова) вартість ОЗ, тис.грн.	2739,8	2546,0	2507,0	-193,8	-39,0
Коефіцієнт зносу основних засобів	50,6	53,6	55,2	+3,0	+1,6
Коефіцієнт придатності основних засобів	49,4	46,4	44,8	-3,0	-1,6

Отже, провівши розрахунки показників основних засобів, можемо зробити висновки, що облік і аналіз основних засобів має свої особливості, фінансування відбувається за рахунок державного і місцевого бюджетів, проведення ефективності аналізу неможливе без достовірних даних звітності. Протягом досліджуваного періоду спостерігаємо позитивну динаміку зростання первісної вартості основних засобів. Слід ефективно використовувати кошти загального і спеціального фондів з метою надання якісних медичних послуг і забезпечення дитячого населення в кваліфікованій медичній допомозі.

Список використаної літератури

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку в державному секторі 121 «Основні засоби» від 12.10.2010 р. № 1202.
2. Порядок застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі від 29.12.2015 р. № 1219.
3. Болюх, М.А. Аналіз фінансово-господарської діяльності бюджетних установ [Текст]: навчальний посібник / М.А. Болюх. – К.: КНЕУ, 2008. – 342 с.
4. Бутинець, Ф.Ф., Бухгалтерський облік у бюджетних установах [Текст]: Навчальний посібник / Ф.Ф. Бутинець, Т.П. Остапчук, Н.А. Остап'юк, С.В. Сисюк – Житомир: ПП «Рута», 2006. – 472 с.
5. Заросило, А.П. Аналіз фінансово-господарської діяльності бюджетних установ [Текст]: навчальний посібник / А.П. Заросило, М.А. Болюх. – К.: КНЕУ, 2008. – 655 с.

ОСОБЛИВОСТІ РЕФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Кравцова С. В., ст. викладач, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

У сучасних реаліях розвитку геополітичних процесів, особливою актуальністю набувають процеси євроінтеграції України до ЄС.

Економічна реформа в Україні вимагає пошуку нових шляхів адаптації фіскального механізму до конкретного етапу розвитку економіки, пошуку

адекватних сучасним умовам напрямків удосконалення соціально-економічного аспекту податкової політики, встановлення бази й періодів оподаткування, виходячи з фінансових та соціальних можливостей, реорганізації методів і прийомів роботи податкового апарату, що сприяло би економічному розвитку суспільства, дало можливість збільшувати обсяги та ефективність виробництва, підвищувати добробут населення.

Зараз податки в Україні не є інструментом підвищення конкурентоспроможності держави. Це наочно видно у тому, що система формування державних доходів має в основному фіскальний характер, а регулююча функція податків не є орієнтованою на стабільне економічне зростання. Наведений недолік значно знижує рівень конкурентоспроможності вітчизняної податкової системи серед країн ЄС.

Особливістю регулювання оподаткування в ЄС є відсутність загального документа, який аналогічний до Податкового кодексу, що систематизує всі основні норми податкового законодавства ЄС. На сьогодні положення, що визначають податкову політику в ЄС, є сукупністю окремих рішень інститутів ЄС, які оформляються у вигляді директив, регламентів, рішень, рекомендацій і висновків.

Ефективність системи оподаткування країн ЄС проявляється насамперед у розподілі податків, тобто їх часток у загальній структурі податкових надходжень.

Для втілення міжнародного досвіду до українських реалій доцільно розглянути принципи побудови системи оподаткування країн пострадянського простору, в яких відбулися успішні реформи податкового законодавства.

Латвія є членом Євросоюзу. З 1 січня 2014 офіційно приєдналася до зони євро. Система оподаткування Латвії побудована за принципом одноразового оподаткування доходу при його отриманні компанією. На рівні акціонера при виплаті дивідендів такий дохід вже не підлягає оподаткуванню за винятком випадків, коли дивіденди отримані від компаній, зареєстрованих в юрисдикціях з так званого чорного списку (в основному офшорні зони), затвердженого в Латвії.

Податком на прибуток оподатковуються комерційні організації (за винятком товариств), а також державні або муніципальні установи, що отримують дохід, який не йде в бюджет, пов'язаний із здійсненням комерційної діяльності.

Резиденти сплачують податок у відношенні будь-якого доходу; нерезиденти – стосовно доходу від джерел в Латвії.

Доходи від приросту капіталу в загальному випадку включаються в податкову базу по податку на прибуток та оподатковуються за тими ж ставками. Ставка податку на прибуток в Латвії становить 15%.

Встановлено спеціальне регулювання правил трансфертного ціноутворення. Правила оподаткування контрольованих іноземних компаній (CFC) не встановлені. Дивіденди, процентні виплати і роялті, що сплачуються на адресу компанії-резидента, не обкладаються за загальним правилом

оподатковуються у джерела виплати. Щодо процентних та орендних виплат, якщо одержувач за якихось причин не сплачує податок на прибуток (звільнення або реєстрація у вільній економічній зоні), то податок утримується у джерела виплати за ставками 10% і 5% відповідно.

Латвійське законодавство про ПДВ корелює з нормами ЄС (зокрема, з EU VAT Directive 2006/112). Стандартна ставка становить 21%. Щодо ряду товарів (медичні товари та обладнання, навчальна література, газети та журнали) застосовується знижена ставка 12%. Не обкладаються податком експорт товарів, внутрішнього постачання, послуги у сфері міжнародного транспорту.

Податок на доходи в Латвії сплачується резидентами у відношенні будь-якого доходу, незалежно від географічного походження. Встановлена плоска шкала оподаткування.

Дивіденди і процентні виплати, а також доходи від оренди нерухомого майна оподатковуються за ставкою 10%, за винятком випадків, коли одержувач виплати є резидентом «офшорної» юрисдикції (застосовується ставка 15%). У відношенні роялті, ставка податку у джерела становить 24% – стосовно виплат з авторських прав, і 15% - стосовно інших прав.

Естонія є беззмінним лідером серед пострадянських країн - та й була таким серед радянських республік - за рівнем розвитку. Саме вона є самою успішною з "балтійських тигрів", поступово наближаючись до стану розвиненої країни.

Естонія є членом Євросоюзу з 2004 року. Естонська система оподаткування є простою та прогресивною з точки зору адміністрування, з акцентом на непрямі податки. Найбільш привабливим фактором вважається відсутність податку на нерозподілений прибуток.

Резиденти обкладаються податком щодо всього прибутку незалежно від географічного положення джерела, нерезиденти – тільки у відношенні прибутку від джерел в Естонії. Податком на прибуток юридичних осіб за ставкою 0% оподатковуються отриманий і нерозподілений прибуток. Величина корпоративного податку на розподілений прибуток обчислюється за формулою 21/79 від суми дивідендів (приблизно 26,6%). Дохід від приросту капіталу оподатковується у складі податку на прибуток. Величина корпоративного податку на розподілений прибуток становить 21% від суми прибутку до сплати податків і 0% у разі якщо дивіденди отримані від компаній з ЄП або Швейцарії або з інших країн у випадку менше 10% акцій або голосів у дочірньому підприємстві належать естонській компанії.

Дивіденди не обкладаються прибутковим податком, якщо з частини прибутку, що є підставою їх сплати, прибутковий податок сплачено або якщо прибутковий податок утриманий з дивідендів в іноземній державі.

В Естонії діють норми щодо трансфертного ціноутворення: зокрема, при визначенні податкової бази по угоді між залежними особами, ціна якої відрізняється від ринкової, податкові органи у певних випадках мають право встановити податкову базу, як ринкову ціну аналогічної угоди.

Дивіденди не оподатковуються у джерела. Процентні виплати не оподатковуються у джерела, за винятком деяких спеціальних випадків.

Роялті, що сплачуються нерезидентам, обкладаються податком, що стягуються у джерела за ставкою 10%. Ставка може бути знижена при наявності СОДН, а також згідно з директивами ЄС.

Стандартна ставка ПДВ становить 20% від оподаткованої вартості товару або послуги. При цьому передбачені податкові ставки 9% по ряду операцій, а також ставка 0% на операції з цінними паперами, операції з нерухомістю, страхові операції, орендні угоди. Також звільнені від сплати ПДВ внутрішні угоди (ЄС) та експорт – ставка 0%.

Прибутковим податком обкладаються всі доходи фізичних осіб-резидентів, незалежно від території, на якій він був отриманий. Нерезиденти сплачують податок з доходів від джерел в Естонії.

Річна ставка податку на нерухоме майно фізичних осіб становить від 0,1% до 2,5% від оподаткованої вартості землі. При дотриманні певних умов, що земельну ділянку, на якій розташована житлова нерухомість власника, звільняється від сплати податку. Крім цього, муніципалітети можуть встановити інші пільги.

Латвія та Естонія керується принципом ліберальної економіки – єдина невисока ставка податку на доходи та широка база оподаткування. Простота системи робить не вигідними більшість схем по уникненню оподаткування, стимулюється рівна конкуренція, а роль контролюючих органів зведена до мінімуму.

В Україні велика кількість різноманітних податкових ставок на доходи, оподаткування тих доходів та об'єктів, які найлегше оподатковувати, постійне підвищення ставок. Складна система сплати податку на прибуток, до якої додається ще декілька десятків видів пільг.

Сучасними проблемами здійснення податкової політики в Україні залишаються складність та суперечливість податкового законодавства, внесення численних змін до податкових законів, надмірне податкове навантаження на платників податків, зниження ділової активності суб'єктів господарювання, численні конфлікти між контролюючими органами у сфері оподаткування та платниками податків, значні масштаби тінізації економіки.

Євроінтеграція вітчизняної економіки вимагає коригування цілей і завдань податкової політики соціального характеру враховуючи не лише національні фіскальні особливості, а й сучасні світові тенденції фінансової глобалізації. Узгодження стратегічних орієнтирів трансформації податкової політики обумовлює необхідність удосконалення податкового механізму та системи адміністрування податкових платежів, зменшення податкового навантаження та усунення податкових бар'єрів у господарських відносинах, реформування системи оподаткування та формування системи заходів, спрямованих на запобігання податковим правопорушенням.

Список використаної літератури

1. Податковий Кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI зі змінами та доповненнями

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ДЕБІТОРСЬКОЇ ЗАБОРГОВАНОСТІ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Краївська І. А., ст. викладач, Оболенцева О. А., магістр, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

У сучасних умовах господарювання одним з найбільш складних і суперечливих питань українського обліку можна вважати облік дебіторської заборгованості, що пов'язано із загостренням проблем не платежів.

Зрозуміло, що незалежно від причин виникнення дебіторської заборгованості уникнути її неможливо. Тому підприємству необхідно шукати способи ефективного управління дебіторською заборгованістю, зокрема вдосконалення бухгалтерського обліку взаєморозрахунків, організації ефективної та дієвої системи внутрішньогосподарського контролю тощо.

Згідно Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 10 «Дебіторська заборгованість» (далі – П(С)БО 10) дебіторська заборгованість визнається активом, якщо існує ймовірність отримання підприємством майбутніх економічних вигод та може бути достовірно визначена її сума [1].

Перш за все слід зазначити, що у П(С)БО 10 не передбачено чіткого розмежування понять довгострокової та короткострокової дебіторської заборгованостей. У вищезазначеному стандарті не відзначено, що їх облік ведеться на різних рахунках бухгалтерського обліку, поточна заборгованість є оборотним активом, а довгострокова – необоротним. Потрібно створити спеціальну класифікацію дебіторської заборгованості, що надасть можливість здійснювати порівняльний аналіз варіантів угруповання розрахунків з дебіторами за класифікаційними ознаками.

На даний час облік дебіторської заборгованості має багато недоліків. Ось найбільш суттєві з них:

- відсутність чіткої схеми деталізації та співвідношення різних видів дебіторської заборгованості у загальній їх структурі. Крім цього співвідношення дебіторської і кредиторської заборгованості на різних підприємствах однієї галузі буває неоднаковим, що не дозволяє встановити балансування між ними;

- вивчення обліку сумнівних боргів, зокрема резерву на їх покриття з метою зближення бухгалтерського та податкового обліку;

- потреба змін у будові реєстрів аналітичного і синтетичного обліку дебіторської заборгованості. Сьогодні облік дебіторської та кредиторської заборгованостей ведеться в одному реєстрі – Журналі №3. На нашу думку, це зовсім різні об'єкти бухгалтерського обліку, які лише частково пов'язані між собою [4];

- проблеми пов'язані з управлінням дебіторською заборгованістю.